



Arrest

nr. 96 540 van 4 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 juli 2012 met referentnummer 19070.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. ANTHONIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 januari 2008 trad verzoeker in het huwelijk met een in België verblijvende Ghanese vrouw.

1.2. Verzoeker diende op 11 september 2008 bij het Belgische consulaat te Abidjan, Ivoorkust, een aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van een visum type D (gezinshereniging), teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen.

1.3. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken besliste op 28 november 2008 dat aan verzoeker een visum type D kon worden afgegeven.

1.4. Na zijn binnenkomst in het Rijk werd verzoeker op 28 juli 2009 in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 mei 2012 de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 25 mei 2012 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [G.]

Nationaliteit: Ghana

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).*

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van betrokkene blijkt dat deze noch stabiel noch toereikend noch regelmatig zijn. Er werden interimloonfiches voorgelegd van 1 december tot 31 januari 2012. Aangezien interimcontracten per definitie tijdelijk van aard zijn, er slechts inkomsten van 2 maanden worden aangetoond en verder geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen worden aangebracht, is met de loonfiches niet aangetoond dat betrokkene over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

☐ *de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).*

Betrokkene huwde op 24.01.2008 in Ghana met [C. I. J.], gevestigd in België.

Hij kwam op 20.05.2009 naar België met een visum in het kader van gezinshereniging.

Op 28.07.2009 werd [A. G.] in het bezit gesteld van een A-kaart, welke verlengd werd tot 17.06.2012.

In een fax van het gemeentebestuur van Geel dd. 24.06.2011 wordt vermeld dat er geen samenwonen meer is tussen betrokkene en zijn echtgenote. Zij zouden gescheiden leven sedert 08.2010. De gegevens uit het register bevestigen dit. Uit het samenwonenverslag blijkt tevens dat de echtscheidingsprocedure werd ingezet.

Uit een socio[-]economisch onderzoek van 06.03.2012 blijkt het volgende :

- Dat de ouders, zus en broer van betrokkene in Ghana verblijven*
- Betrokkene verklaart geen sociale of culturele banden te onderhouden met zijn land van herkomst.*
- Betrokkene is gehuwd, doch woont momenteel alleen en zijn vrouw zal volgens hem niet met hem komen samenwonen.*
- Betrokkene werkt sedert 04.12.2010 tot heden*
- Heeft geen strafblad*
- Betrokkene speelt voetbal bij een plaatselijke voetbalvereniging F.C. Braberg in Dessel.*
- Heeft een cursus Maatschappelijke Oriëntatie gevolgd van 02.10.2010 tot 27.11.2010.*
- Het volgen van Nederlandse lessen zou onmogelijk zijn omwille van de werksituatie van betrokkene.*

Aangezien betrokkene pas in België aangekomen is op 14.11.2008, weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden met het land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van iets meer dan drie jaar in België. Betrokkene verbleef immers ruim 24 jaar in Ghana, en zijn verblijf in België , zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 10 en 11, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft volgende toelichting:

“Doordat de beslissing wordt gestoeld op motieven die onjuist zijn, in ieder geval niet afdoende, noch in feite, noch in rechte, zijn om de beslissing te kunnen staven.

Dat de Art. 2 en 3 van de wet van 29/07 betreffende de motivering van bestuurshandelingen de overheid verplichten in de akte juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een “afdoende wijze”.

Het begrip “afdoende wijze” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dat de overheid tevens zorgvuldig een beslissing dient voor te bereiden en zorgvuldig de feiten dient te vergaren dit ter staving van haar beslissing.

Uiteenzetting van het middel:

In de bestreden beslissing werd geoordeeld dat niet langer aan de vereisten van Art. 10 van de Vreemdelingenwet is voldaan, nu niet zou zijn aangetoond dat de verzoekende partij, over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken.

Dat de verzoekende partij zou slechts interimloonfiches hebben voorgelegd van 1 december tot 31 januari 2012 en deze zouden niet aantonen dat hij over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken.

In dezelfde beslissing valt echter te lezen dat uit een socio-economisch onderzoek blijkt dat hij sedert 4 december 2010 tot op heden onafgebroken heeft gewerkt.

Dat de motivering in de bestreden beslissing dan ook tegenstrijdig is waar enerzijds wordt aanvaard dat hij onafgebroken heeft gewerkt sedert 04.12.2010, doch anderzijds wordt gesteld dat hij niet over stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken en verwijst naar het feit dat slechts loonfiches werden bijgebracht van 1 december tot 31 januari 2012. Dat de besluiten van het eigen socio-economisch onderzoek worden miskend.

In casu gaat het om een beslissing om een machtiging tot verblijf te ontnemen. Dat het socio-economisch onderzoek precies ten dien einde werd gevoerd.

Dat de bestreden beslissing dan ook klaar en duidelijk tegenstrijdig en dus bij voorbaat niet afdoende werd gemotiveerd.

Minstens werd het onderzoek voorafgaande aan de beslissing niet voldoende gevoerd.

De verzoekende partij brengt als stukken 7 t.e.m. 10 de bewijzen bij dat hij ten laatste vanaf 1 januari 2010 (zie aanvang tewerkstelling vermeld op stuk 7) tot op heden onafgebroken heeft gewerkt voor hetzelfde interim-bedrijf (AGO INTERIM).

Dat het feit dat verzoekende partij slechts loonfiches heeft bijgebracht voor de maanden december 2011 en januari 2012 enkel en alleen een gevolg is van het feit dat hem slechts om deze loonfiches werd gevraagd.

Dat afhankelijk van de aard van de te nemen beslissing (bvb. verlening van een verblijfsdocument) het niet ongebruikelijk is dat men bvb. slechts loonfiche's van 2 maanden vraagt.

Dat de gemeente van Mol kennelijk aan verzoekende partij nooit gevraagd heeft om ook de loonfiche's van voordien bij te brengen. Dat er ook geen bewijs voorligt dat hiernaar werd gevraagd.

Dat, evident, verzoekende partij, deze info wanneer hiernaar zou zijn gevraagd, onverwijld zou hebben overgemaakt.

Dat de het onderzoek dan ook kennelijk niet behoorlijk werd gevoerd en het dossier niet voldoende werd onderzocht.

Dat, tot slot, het bewijs van stabiele en regelmatige inkomsten wel degelijk voorligt en tevens blijkt uit het socio-economisch onderzoek en de bijgebrachte stukken.

Dat het om interim-arbeid gaat, belet niet dat het om stabiele en regelmatige inkomsten gaat nu verzoekende partij al minstens vanaf 1 januari 2010 onafgebroken werkt.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet afdoende is gemotiveerd, tot een onredelijk besluit wordt gekomen en het dossier niet voldoende werd onderzocht."

2.1.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de thans bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat uit het door verwerende partij gevoerde socio-economisch onderzoek d.d. 6 maart 2012 bleek dat verzoekers ouders, zus en broer in Ghana verbleven, hij desondanks verklaarde geen sociale of culturele banden te onderhouden met zijn land van herkomst, hij verklaarde dat zijn echtgenote niet met hem zal komen samenwonen, hij tewerkgesteld is sinds 4 december 2010, hij geen strafblad heeft, voetbal speelt bij een plaatselijke voetbalvereniging in Dessel, een cursus Maatschappelijke Oriëntatie heeft gevolgd van 02 oktober 2010 tot 27 november 2010, en dat het volgen van Nederlandse lessen zijns inziens onmogelijk is omwille van zijn werksituatie.

Hierop oordeelde verwerende partij dat de duur van zijn verblijf niet opweegt tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht en dat tevens niet kan worden aangenomen dat de familiale of culturele en sociale banden met het land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van iets meer dan drie jaar in België. Er wordt verder gemotiveerd dat gezien hij ruim vierentwintig jaar in Ghana heeft gewoond, zijn verblijf in België, zijn integratie en zijn opgebouwde banden bijgevolg geenszins vergeleken kunnen worden met zijn relaties in het buitenland. Uit [...] de thans bestreden beslissing blijkt dat de doorslaggevende elementen bij dit oordeel bestonden in de feitelijke scheiding van zijn echtgenote, het feit dat zijn ouders, zus en broer in Ghana verblijven en het gebrek aan intentie om Nederlandse lessen te volgen, zoals bleek uit het socio-economisch onderzoek.

Gezien verzoekers argumentatie niet gebaseerd is op de motieven zoals ze zijn aangegeven in de thans bestreden beslissing, kunnen zijn grieven niet worden weerhouden."

2.1.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Het staat daarenboven vast dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen kent, aangezien hij ze weergeeft en bekritiseert in zijn verzoekschrift.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.3.2. In de mate dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen inhoudelijk betwist voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze een dubbele motivering bevat.

Allereerst wordt, met verwijzing naar artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker in gebreke gebleven is om aan te tonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten beschikt en hij derhalve niet meer voldoet aan één van de voorwaarden die zijn opgenomen in artikel 10 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat artikel 10 van de Vreemdelingenwet nergens de vereiste stelt dat een vreemdeling die in het kader van een gezinshereniging een verblijfs-toelating verwierf het bewijs dient te leveren dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten beschikt en dat verzoeker terecht aanvoert dat verweerder niet kan voorhouden dat er geen bewijs zou zijn van een tewerkstelling voor 1 december 2011, aangezien in het tweede motief wordt gesteld dat uit een socio-economisch onderzoek blijkt dat hij sedert 4 december 2010 onafgebroken werkt.

Verzoeker kan derhalve gevolgd worden waar hij aangeeft dat het eerste motief niet correct is en er sprake is van een kennelijk onredelijke beoordeling van de voorliggende stukken.

Het feit dat één van de motieven van de bestreden beslissing niet correct of draagkrachtig is laat op zich evenwel niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd. De Raad dient tevens na te gaan of het tweede motief op zich niet volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een grief die gericht is tegen een motief dat als overtollig kan worden beschouwd kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

In het tweede motief wordt, met verwijzing naar artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker niet langer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met de vreemdeling die hij vervoegde.

De stelling dat verzoeker niet langer een gezinscel vormt met de vrouw die hij initieel vervoegde vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken en meer specifiek in de verklaringen die verzoeker aflegde in het raam van een socio-economisch onderzoek. Verzoeker voegt daarenboven een aantal stukken bij zijn verzoekschrift, waaronder een echtscheidingsvonnis, die een bevestiging inhouden van het in de bestreden beslissing opgenomen standpunt dat er geen huwelijk- of gezinsleven meer is met de vreemdeling in functie van dewelke hij naar België kwam.

Op basis van voormelde vaststelling kan verweerder, gelet op wat is bepaald in artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, besluiten dat verzoeker niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven.

Verweerder dient, overeenkomstig artikel 11, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3° van dezelfde bepaling, echter wel rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Uit de motivering van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat verweerder aan deze verplichting is tegemoetgekomen. Hij heeft immers gemotiveerd dat hij de banden die verzoeker in België heeft minder belangrijk acht dan deze die verzoeker heeft in zijn land van herkomst. Het is niet kennelijk onredelijk om, nu verzoeker veel minder lang in België verblijft dan in Ghana, hij in Ghana nog ouders, een broer en een zus heeft en hij in België alleen woont te besluiten dat zijn integratie in België, die onder meer blijkt uit het feit dat hij werkt en actief is bij een voetbalploeg, geen reden vormt om hem toch tot een verder verblijf toe te laten.

Verzoeker maakt met zijn toelichting niet aannemelijk dat het tweede motief van de bestreden beslissing niet is gegrond op correcte feiten of dat het standpunt van verweerder het gevolg is van een kennelijk onredelijke besluitvorming en de Raad stelt vast dat het tweede motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.1.3.3. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting ook niet aan dat verweerder niet in toepassing van artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 10 van dezelfde wet de bestreden beslissing kan nemen.

2.1.3.4. Gelet op voorgaande vaststellingen kan het gegeven dat het eerste motief eventueel een miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel zou inhouden evenmin tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 10 en 11, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Ter onderbouwing van zijn standpunt stelt hij het volgende:

“Doordat de bestreden beslissing een einde heeft gesteld aan het verblijf en verzoeker bevel geeft om het grondgebied te verlaten op grond van de overweging dat er geen werkelijk huwelijks-of gezinsleven (meer) werd onderhouden met de vreemdeling die vervoegd werd.

Dat in de bestreden beslissing werd verwezen naar het feit dat het echtpaar al sedert augustus 2010 gescheiden zou leven en de echtscheidingsprocedure werd ingezet.

Dat de bestreden beslissing gebaseerd is op foutieve feitenvinding en daardoor onvoldoende gemotiveerd is door de gemachtigde van de Staatsecretaris.

Uiteenzetting van het middel:

In de bestreden beslissing wordt zonder meer gesteld dat partijen als sedert augustus 2010 feitelijk gescheiden zouden leven.

Dit strookt duidelijk niet met de stukken 2 t.e.m. 5 bijgebracht door de verzoekende partij.

Uit deze stukken blijkt onweerlegbaar dat de verzoekende partij tot en met maart- april 2011 bij zijn vrouw woonde, welke vrouw precies om deze redenen via een voorlopige maatregel machtiging vroeg om hier alleen te kunnen wonen.

De echtscheiding werd inderdaad bij verstek uitgesproken op 19 april 2011, doch dit vonnis is kennelijk nog niet definitief (moet betekend worden en kan pas na definitief te zijn geworden, worden overgeschreven op de registers van de burgerlijke stand). Het is pas op dit laatste ogenblik dat de echtscheiding definitief is.

In ieder geval is de keuze om te scheiden, te keuze van zijn vrouw en de verzoekende partij heeft dit lijdzaam moeten ondergaan.

In ieder geval was er samenwoning en vormden partijen een gezin tot maart-april 2011. Op dat ogenblik waren zij meer dan 3 jaar gehuwd en woonden zij bijna 2 jaar samen.

Dat de bestreden beslissing dan ook gebaseerd is op foutieve feiten, en onvoldoende gemotiveerd werd.”

2.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

“[De] bewering dat de echtscheiding die werd uitgesproken d.d. 19 april 2011 niet definitief zou zijn, noch het feit dat zijn echtgenote hem verliet, en niet omgekeerd, [doet] afbreuk aan het feit dat hij niet meer voldoet aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, zodat overeenkomstig artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een einde kan worden gesteld aan zijn verblijfsrecht.”

2.2.3.1. Inzake de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

2.2.3.2. Daarnaast moet worden gesteld dat het niet ter discussie staat dat verzoeker op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen geen huwelijks- of gezinsleven meer had met de vrouw die de reden vormde voor zijn komst naar België. Het antwoord op de vraag of de samenwoning tussen de echtelieden reeds in augustus 2010 of pas in maart-april 2011 werd beëindigd is in deze zonder belang. Het feit dat het echtscheidingsvonnis verzoeker nog niet zou zijn betekend en dat niet hij het initiatief nam om te scheiden doen evenmin afbreuk aan de vaststelling dat er op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd geen gezinscel meer was. Er blijkt dan ook geenszins dat verzoeker enig belang heeft bij zijn grief.

Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker dwaalt waar hij stelt dat uit de door hem bijgebrachte stukken blijkt dat hij tot maart of april 2011 bij zijn toenmalige echtgenote woonde. Uit een aantal van de door verzoeker voorgelegde stukken – meer specifiek uit de voorgelegde dagvaarding van 18 februari 2011 en de beschikking van 3 maart 2011 – blijkt immers dat hij op de door hem aangegeven datum weliswaar nog officieel was ingeschreven op het zelfde adres als zijn toenmalige echtgenote doch dat hij feitelijk elders verbleef.

Verzoeker toont met zijn beschouwingen geen schending aan van de artikelen 10 en 11, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert in een derde middel nogmaals de schending aan van de artikelen 10 en 11, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Doordat in Art. 11§2 van de vreemdelingenwet expliciet vermeld staat dat de op de punten 1ste, 2de of 3de gebaseerde beslissing, enkel mag worden getroffen gedurende de periode waarin de vreemdeling toegelaten is tot verblijf voor beperkte duur.

Dat de reden vermeld in punt 1, 1ste, 2de of 3de een voldoende motivering vormen gedurende de eerste twee jaar na afgifte van de verblijfstitel.

In de loop van het derde jaar na de afgifte van de verblijfstitel.... volstaat deze motivering enkel indien zij aangevuld wordt met elementen die wijzen op een schijnsituatie.

Dat in de bestreden beslissing nergens gewag wordt gemaakt van aanwijzingen van een schijnsituatie.

Dat in de bestreden beslissing wel wordt verwezen naar de duur van het verblijf, de familiale culturele of sociale banden in het land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Uiteenzetting van het middel:

In de bestreden beslissing wordt conform Art. 11§2 nergens aangeduid en/of gemotiveerd dat in casu er elementen zijn die wijzen op een schijnsituatie.

De verzoekende partij is meer dan vier jaar geleden gehuwd en woonde bijna twee jaar samen met zijn vrouw, wanneer hij door deze laatste verplicht werd om de echtelijke woning te verlaten.

Er is geen enkele aanwijzing dat er sprake is van een schijnsituatie, zoals ook hoger uiteengezet.

Dat verzoekende partij helaas de eenzijdige beslissing van zijn echtgenote heeft moeten ondergaan.

Dat in de bestreden beslissing in ieder geval niet afdoende rekening werd gehouden met de familiale, culturele en sociale banden van de verzoekende partij met België, en het langdurige verblijf van de verzoekende partij in België.

Inderdaad, de verzoekende partij verblijft nu reeds meer dan drie jaar in België.

Uit het socio-economisch onderzoek blijkt dat hij zeer goed geïntegreerd is, zo heeft hij al geruime tijd werk, geen strafblad, speelt al geruime tijd bij een plaatselijke voetbalvereniging (FC BRABERG te Dessel) en hij had ook een cursus maatschappelijke oriëntatie gevolgd.

In de bestreden beslissing werd zonder meer geargumenteed, zonder enige staving, dat niet kan worden aangenomen dat de familiale of culturele en sociale banden met het land van herkomst niet meer belangrijk zouden zijn na een verblijf van 3 jaar in België.

Dat in de bestreden beslissing hiermede in feite een opinie wordt verwoord, die door geen enkel concreet element wordt gestaafd.

Het is inderdaad correct dat de familie van verzoekende partij nog in Ghana verblijft, doch de verzoekende partij heeft al meer dan drie jaar geen contact meer gehad met zijn familie.

Na zijn vertrek uit Ghana, heeft hij inderdaad in België een nieuw leven opgebouwd, en de banden die hij in België heeft opgebouwd (vrienden, werkcollega's, ploegmaten), zijn inderdaad van veel groter belang dan zijn verre familie die hij al jarenlang niet meer heeft gezien.

Dat het langdurige verblijf van de verzoekende partij in België wel degelijk aannemelijk maakt dat zijn familiale, culturele en sociale banden met België veel groter zijn.

Dat de verzoekende partij weliswaar via interim werkt, doch al jarenlang tewerkgesteld is bij dezelfde werkgever.

Dat de beslissing overduidelijk niet afdoende werd gemotiveerd, en niet wordt gestaafd door vaststaande feitelijke elementen uit het dossier!"

2.3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de elementen van sociale integratie, zoals zijn betrokkenheid bij een plaatselijke voetbalvereniging, niet worden betwist in de thans bestreden beslissing, maar dat in dat verband wordt geoordeeld dat "zijn integratie en zijn opgebouwde banden bij gevolg geenszins vergeleken kunnen worden met zijn relaties in het buitenland", zodat "de duur van zijn verblijf niet opweegt tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht". Verzoeker maakt door het herhalen van de elementen waarmee in de thans bestreden beslissing reeds rekening werd gehouden, niet aannemelijk dat op een foutieve, onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de thans bestreden beslissing zou zijn gekomen."

2.3.3.1. Verzoeker lijkt er vanuit te gaan dat verweerder het verblijfsrecht van een vreemdeling die een verblijfstitel verkreeg omdat hij voldeed aan de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten tijdens het derde jaar van diens verblijf slechts kan beëindigen indien er elementen zijn die wijzen op een schijnsituatie. Het artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, voorziet evenwel niet in deze vereiste.

Voormelde bepaling luidt immers als volgt:

"§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonde het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het 2° en 4° kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft."

Verzoeker verwijst duidelijk naar het vroegere artikel 11 van de Vreemdelingenwet zoals het bestond voor het werd vervangen door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging. Hij gaat bijgevolg voorbij aan het feit dat er sedert 22 september 2011 een nieuwe regeling van kracht is die verweerder toelaat tijdens het derde jaar na de afgifte van een verblijfstitel een einde te stellen aan het verblijf van de vreemdeling die niet langer een gezin vormt met de partner die hij kwam vervoegen zonder dat verweerder moet aantonen dat er aanwijzingen zijn dat er een schijnhuwelijk werd afgesloten. Zijn uiteenzetting is dan ook niet dienend.

Voorts geeft verzoeker te kennen niet akkoord te gaan met het feit dat verweerder oordeelde dat hij nog familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst heeft en stelt hij dat deze stelling door geen enkel concreet element wordt gestaafd. Zijn uiteenzetting mist evenwel feitelijke grondslag, nu verweerder duidelijk heeft aangegeven dat verzoeker nog ouders, een broer en een zus in Ghana heeft en dat verzoeker vierentwintig jaar in dat land verbleef en deze gegevens steun vinden in het neergelegde administratief dossier. Het gegeven dat verzoeker verklaart zijn banden met België zelf als belangrijker in te schatten dan deze met Ghana laat niet toe te besluiten dat de appreciatie van verweerder kennelijk onredelijk is.

De toelichting van verzoeker laat niet toe een schending van de artikelen 10 en 11, § 2 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel vast te stellen.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK